

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 15/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Čibrik & Blazsek advokátska kancelária s.r.o., Hlavná 14, Šaľa, proti upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 Pz 168/25/1000-7 z 18. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. augusta 2025 (doplnenou podaním doručeným ústavnému súdu 29. decembra 2025) domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/1 PZ 168/25/1000-7 z 18. júna 2025 (ďalej len „namietané upovedomenie“). Žiada namietané upovedomenie zrušiť, vrátiť vec generálnej prokuratúre na nové konanie, priznať primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením povereného príslušníka Obvodného oddelenia Policajného zboru Lužanky (ďalej len „obvodné oddelenie“) ČVS: ORP-938/LU-NR-2024 z 8. januára 2025 vznesené obvinenie pre trestný čin poškodzovania cudzej veci (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“). Okresná prokuratúra Nitra sťažnosť sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu zamietla uznesením č. k. 3 Pv 432/24/4403-18 zo 4. apríla 2025. Návrhom z 12. mája 2025 na postup podľa § 363 Trestného poriadku sťažovateľ žiadal generálnu prokuratúru o zrušenie oboch označených rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní. Namietaným upovedomením generálna prokuratúra informovala sťažovateľa, že jeho návrhu nevyhovela, keďže nezistila porušenie zákona pri vydaní uvedených rozhodnutí. Uznesením

okresnej prokuratúry sp. zn. 3Pv 432/24/4403 z 30. septembra 2025 bolo trestné stíhanie sťažovateľa podmiennečne zastavené, avšak na základe sťažovateľom uplatnenej sťažnosti Krajská prokuratúra v Nitre uznesením sp. zn. 1Kpt 51/25/4400 z 8. decembra 2025 z dôvodu nesúhlasu sťažovateľa s podmiennečným zastavením trestného stíhania napadnuté rozhodnutie zrušila a uložila okresnej prokuratúre vo veci opätovne konať a rozhodnúť.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ústavný súd oboznamuje, že v rámci svojej obrany vo vedenom trestnom konaní, resp. v uplatnenom návrhu na postup § 363 Trestného poriadku poukazoval na nezákonný postup policajta obvodného oddelenia, ktorý podľa jeho mienky opomenul v jeho trestnej veci aplikovať inštitút materiálneho korektívu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného poriadku a tiež princíp *ultima ratio* akcentujúci zásadu využívania trestného práva ako najkrajnejšieho prostriedku uplatniteľného iba u typovo najzávažnejších porušení spoločenských vzťahov. Takisto podľa svojho vyjadrenia poukazoval na odopretie možnosti zo strany policajta obvodného oddelenia nazrieť do spisového materiálu vedeného v jeho trestnej veci. Je toho názoru, že generálna prokuratúra, ktorá jeho návrhu na zrušenie označených rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní nevyhovela, namietané upovedomenie neodôvodnila dostatočným spôsobom a s jeho námietkami o nezákonnom postupe policajta sa náležite nevysporiadala.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Z obsahu argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že porušenie svojich označených práv vidí v postupe generálnej prokuratúry, ktorá sa nestotožnila so stanoviskom sťažovateľa o nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia a uznesenia o zamietnutí sťažnosti s ohľadom na tvrdené vady vedeného trestného konania, a nevyhovela jeho návrhu na zrušenie dotknutých rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, ktoré sťažovateľ považuje za nezákonné.

5. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom, resp. orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, resp. orgány verejnej moci, ktoré sú v trestnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým právnickým osobám alebo fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom

súde (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 137/2019, II. ÚS 124/2021, II. ÚS 428/2021).

6. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že trestné konanie je od svojho začiatku až po svoj koniec procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania. Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov).

7. Ústavný súd poukazuje v prvom rade na § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, podľa ktorého prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak je dostatočne odôvodnený záver, že tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Ďalej poukazuje na § 241 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého v rámci preskúmania podanej obžaloby samosudca trestné stíhanie zastaví, ak sú tu okolnosti uvedené v § 215 ods. 1 Trestného poriadku. Ústavný súd v ďalšom odkazuje na § 285 písm. b) Trestného poriadku, podľa ktorého súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak skutok nie je trestným činom. Podľa § 306 a nasledujúcich Trestného poriadku je opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie, pričom obžalovaný ako osoba oprávnená podať odvolanie proti výroku rozsudku, ktorý sa ho priamo dotýka, môže toto odvolanie podať pre nesprávnosť výroku, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba. V nadväznosti na to podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok, ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

8. Z jednotlivých ustanovení Trestného poriadku citovaných v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že skutočnosti namietané sťažovateľom o prípadnej nezákonnosti vzneseného obvinenia potenciálne zakladajú (nie bez ďalšieho preukazujú, pozn.) dôvod na zastavenie trestného stíhania, odmietnutie obžaloby, oslobodenie spod obžaloby, prípadne podanie odvolania. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ má v systéme trestného konania k dispozícii účinný prostriedok na dosiahnutie ochrany svojich práv. Za týchto okolností nie je dôvod, aby ústavný súd vstupoval v danej fáze do prebiehajúceho trestného konania vo veci sťažovateľa a neprípustne si tak predčasne uzurpoval právomoc iných orgánov verejnej moci. Ústavný súd pripomína, že nevyužitie označenej možnosti ochrany práv sťažovateľa nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súde, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy).

9. Vychádzajúc zo všetkých uvedených čiastkových záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako neprípustnú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona

č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu